

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΡΕΜΛΗΝ – ΑΡΧΑΙΑΝ ΑΡΙΜΑΘΕΙΑΝ

Τήν Κυριακὴν, 3^{ην}/ 16^{ην} Μαΐου 2021, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς ἐν Ρέμλῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πατριαρχείου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὴν μνήμην τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας -σημερινῆς Ρέμλης, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐσχήμων βουλευτής, προσδεχόμενος καὶ προσδοκῶν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ὁποῖος τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ἐζήτησε τὸ Σῶμα τοῦ σταυρωθέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ λαβὼν Αὐτό, ἐνεταφίασεν, ὁμοῦ μετὰ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν εἰς τὸ καινόν Αὐτοῦ μνημεῖον, (Ἰω. 19, 38-42 καὶ Ματθ. 27, 57-60).

Α΄. Εἰς Ρέμλην

Πρὸς μνήμην καὶ τιμὴν τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Κυρίου προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου καὶ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ διακόνων, ψαλλόντων τῶν ψαλτῶν τῆς ἐνορίας τῆς Ρέμλης, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ μετεχόντων πολλῶν πιστῶν ἐν χαρᾷ διὰ τὴν παῦσιν τῆς πανδημίας καὶ ἐν προσευχῇ διὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξὺ Ἰσραὴλ καὶ Γάζης καὶ τῶν ἐπεισοδίων εἰς τὴν πόλιν Ρέμλης καὶ τῆς γειτνιαζούσης Λύδδης.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

«Ὁ εὐσχήμων βουλευτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ μετὰ τῶν Μυροφόρων καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κῆρυξ ὢν οὗτος τῆς ἐγέρσεως Χριστοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας, δηλονότι τῆς ἀγιογραφικῆς ὑμῶν πόλως Ρέμλης καὶ Νικοδήμου ὡς καὶ τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν συνήγαγον πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἵνα πασχαλίως καὶ εὐχαριστιακῶς δῶμεν δόξαν τῷ Ἀναστάντι Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σκοτοῦς αὐτοῦ.

Τὸ ἀναντίρρητον γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, χαρακτηρίζεται ὡς τὸ πρωτογενές ἡφαίστειον, τοῦ ὁποῖου ἡ πυρίνη λάβα καὶ τὸ φῶς αὐτῆς ἐκάλυπεν ἅπασαν τὴν κτίσιν, τὸ φῶς δέ τοῦτο εἶναι τὸ

ένυπόστατον φῶς τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλαδή τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

«Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω· καὶ ἐγώ, ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντα ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν», (Ἰωάν. 12, 31-32), λέγει Κύριος. Ἑρμηνεύων τοὺς Κυριακοὺς τούτους λόγους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ὅτε ὁ θῆρ [τό θηρίον/ ὁ διάβολος] ἐκ μέσου γέγονε, καί καθηρέθη ὁ τύραννος, τότε ἄγει πρὸς ἑαυτόν ὁ Χριστὸς τό ἀποπλανηθέν γένος, οὐ μόνον Ἰουδαίους ἀλλὰ καί πάντα ἀνθρώπους, πρὸς σωτηρίαν καλῶν διὰ τῆς εἰς Αὐτόν πίστεως· μερικὴ γάρ ἡ διὰ τοῦ νόμου κλήσις, γενικὴ δέ ἡ διὰ Χριστοῦ».

Τῆς διὰ Χριστόν τὸν Ἀναστάντα πίστεως αὐτῶν, τόσον τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν, ὅσον καί τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει τὴν μνήμην αὐτῶν σήμερον, Κυριακὴν τρίτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα. Προσέτι δέ οὗτοι, ἐννοεῖται οἱ μαθηταὶ καί αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς ἀφ' ἑνός καί διαπρύσιοι κήρυκες ἀφ' ἑτέρου, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. «Καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμῃ ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. ... καί εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καί ἐξεθαμβήθησαν· ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. ἀλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν», (Πρβλ. Μαρκ. 16, 1-7) λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεώς τοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ εἰπὼν «ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12), κατέλυσε τὸ βασίλειον τοῦ σκότους καί τῆς ἀγνοίας ἀφ' ἑνός καί συνέτριπεν ὀλοσχερῶς τὴν τυραννικὴν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀφ' ἑτέρου, ὡς ὑμνολογικῶς ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς ἐξανέστης τοῦ τάφου». Κατὰ δὲ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Νύσσης, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ κατελύθη τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τῆς ἀμαρτίας καί ἐγένετο ἡ μεταστοιχείωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως. Ἦλθεν ἡ τῆς ζωῆς βασιλεία καί κατελύθη τοῦ θανάτου τὸ κράτος καί γέγονεν ἄλλη γέννησις, βίος ἕτερος, ἄλλο ζωῆς εἶδος, αὐτῆς τῆς φύσεως ἡμῶν μεταστοιχείωσις, [=μεταμόρφωσις/ ἀνάπλασις].

Ἡ μεταστοιχείωσις ἢ ἀνάπλασις τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἐγένετο ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν Οὗτος προσέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί θεοτόκου Μαρίας διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί ἀπῆλλαξε αὐτήν [=τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν] ἀπὸ τὴν φθοράν καί τὴν ἀμαρτίαν.

Τώρα ὅμως διὰ μέν τῆς Ἀναστάσεώς τοῦ ὁ Χριστὸς ἀνέδειξε νικηφόρον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ θανάτου, διὰ δὲ τῆς Ἀναλήψεώς τοῦ εἰς τὸν Θεόν καί Πατέρα Αὐτοῦ, ἐθέωσε τὸ τῆς σαρκὸς ἡμῶν πρόσλημμα, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ μεταφραστὴς.

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ Ἱερός Χρυσόστομος διακηρύσσει θριαμβευτικά: «Ὁ τοῦ

Κυρίου θάνατος τόν θάνατον ἐθανάτωσε». Κατά δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν», δηλονότι τήν κατάργησιν τοῦ κατ' ἐξοχήν ἐχθροῦ ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «ἔσχατος ἐχθρός καταργεῖται ὁ θάνατος», (Α΄ Κορ. 15,26).

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέγει ὅτι «ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστίν ἀνανέωσις καί τοῦ πρώτου διά τήν ἁμαρτίαν θανάτῳ καταποθέντος [= καταβροχθισθέντος] Ἀδάμ καί διά θανάτου πρός γῆν, ὅθεν ἐπλάσθη, παλινδρομήσαντος ἀναζώσις καί ἀνάπλασις καί πρός ζωήν ἀθάνατον ἐπανέλευσις» καί ἀναλυτικώτερον, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί ἀναζώσις καί ἀνάπλασις καί ἐπάνοδος πρός τήν ἀθάνατον ζωήν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, πού καταβροχθίσθηκε ἀπό τόν θάνατον, λόγω τῆς ἁμαρτίας καί διά τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρός τήν γῆν, ἀπό τήν ὁποίαν ἐπλάσθη.

Μάρτυρες ἀψευδεῖς ὡς προείπομεν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο αἱ Μυροφόροι γυναῖκες καί μάλιστα ἡ θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ θεοῦ Μαρία, ἡ ὁποία πρώτη εἶδε τόν Κύριον ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντα, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. «Τό γάρ τῆς Κυρίου Ἀναστάσεως Εὐαγγέλιον πρώτη πάντων ἀνθρώπων, καθάπερ καί προσῆκον ὑπῆρχε καί δίκαιον, ἡ θεοτόκος παρά τοῦ Κυρίου ἐδέξατο καί αὕτη τοῦτον ἀναστάντα πρό πάντων εἶδε καί τῆς Αὐτοῦ θείας ὁμιλίας ἀπήλαυσε».

Ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας, σχολιάζων τήν παρουσίαν τῶν Μυροφόρων κατά τόν ἐνταφιασμόν καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, σημειώνει χαρακτηριστικῶς: «τό γένος τό κατακριθέν, ἀπολαύει πρῶτον τῆς τῶν ἀγαθῶν θεωρίας καί οἱ μέν μαθηταί φεύγουσι, αἱ δέ γυναῖκες καρτεροῦσι», δηλαδή τό κατακριθέν γένος τῶν γυναικῶν, ἐξ αἰτίας τῆς ἐν τῷ παραδείσῳ παρακοῆς τῆς Εὔας, ἀπολαμβάνει τήν θεωρίαν τοῦ Κυρίου πρῶτον. Καί τοῦτο, διότι οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ φεύγουν καί κρύβονται ἀπό τόν φόβον τους, ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες καρτεροῦν =[ἐπιμένουν].

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀπόλαυσιν τῆς θεωρίας τῶν ἀγαθῶν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καλούμεθα καί ἐπιζητῶμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τούς κεκρυμμένους μαθητάς Ἰωσήφ καί Νικόδημον, ἰδιαίτέρως τάς Μυροφόρους Γυναῖκας.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ βοήσωμεν. «Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέως καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστόν ὁψόμεθα δικαιοσύνης ἥλιον πᾶσι ζωήν ἀνατέλλοντα».

Αὐτός δέ ὁ Ἀναστάς Κύριος τῆς εἰρήνης δώη ὑμῖν τήν εἰρήνην διά παντός ἐπί παντί τρόπῳ. Ὁ Κύριος μετά πάντων ὑμῶν», (Β΄ Θεσ. 3,16).

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν θεμάτων τῆς Μονῆς καί τῶν θεμάτων τοῦ ποιμνίου Ἀρχιμανδρίτης Νήφων, ἐδέχθη τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν εἰς τήν ἀνακαινισθεῖσαν αἴθουσαν, παρέθεσε τράπεζαν καί ἐνημέρωσεν τόν Μακαριώτατον ἐπί τῆς πορείας καί τῆς προόδου τοῦ ἐν Ρέμλῃ ποιμνίου, εὐχαριστῶν Αὐτόν διά τήν συμπαραστάσιν καί ἔμπρακτον βοήθειαν Αὐτοῦ. Εἰς δέ τήν τράπεζαν, ὁ Μακαριώτατος ὑψῶν τό ποτήριον προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία καλεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, δηλαδή τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας καί τῆς ἐλπίδος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. «Ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καί Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν», (Φιλιπ. 3,20).

Τούς λόγους τούτους τοῦ μακαρίου Παύλου τούς κατανοῶμεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα κατά τήν συμμετοχήν μας εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν, ἔνθα γινόμεθα κοινωνοί τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ ἀναστημένου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀποτελεῖ τήν καρδίαν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἐνός καί τό περιτείχισμα τῆς προστασίας ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, τῶν κηρυττόντων τήν εἰρήνην καί τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί δὴ ἡ τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων ἀποτελεῖ φάρον φωτός τοῦ φωτίζοντος τόν κόσμον μετὰ τοῦ ἀγίου Φωτός τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡμεῖς σήμερον ἐορτάζομεν τήν τριήμερον ταφήν καί Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, οὐχί ὅμως ὡς οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί Ἰωσήφ καί Νικόδημος, ἀλλ' ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀπέβαλον τόν φόβον καί ἔτρεξαν εἰς τόν Τάφον, ζητοῦσαι τόν Χριστόν.

Τοῦτο καλούμεθα νά πράττωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀδιακρίτως. Καλούμεθα νά ἀκούωμεν πάντοτε εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου, λέγοντος: «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσιν τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5,16).

Ἡ ἀνθρωπότης καί ἰδιαιτέρως ἡ περιοχή ἡμῶν δοκιμάζονται, τόσον ἀπό τήν ἐπιδημίαν τοῦ κορωνοϊοῦ, ὅσον καί ἀπό τήν δύσκολον πολιτικὴν κατάστασιν καί τήν ἔκρηξιν τῆς βίας.

Ἡμεῖς, ἔχοντες τήν ἐλπίδα ἡμῶν εἰς τόν Ἀναστάντα Χριστόν, «τῇ προσευχῇ καί τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκατεργήσομεν», (Πράξ. 6,4), δεόμενοι ὑπέρ τῆς καταπάσεως τοῦ πυρός καί ὑπέρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης, τήν ὁποίαν τόσον ἀνάγκην ἔχει ὁ κόσμος καί οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγίας Γῆς. «Αὐτός γάρ», κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος, δηλαδή ὁ Χριστός, «ἐστίν ἡ εἰρήνη ἡμῶν», (Ἐφ. 2,14)

Χριστός Ἀνέστη».

Β'. Εἰς Ἱεροσόλυμα

Ἡ ἐορτή τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων ἐωρτάσθη ὡσαύτως καί εἰς τό παρεκκλήσιον τῶν Μυροφόρων, τό ἐντός τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωίαν, ὧν προεξήρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσιος κ. Θεοφάνης, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν ἐφημερίων τοῦ ναοῦ αὐτοῦ π. Φάραχ / Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Γεωργίου Μπαράμκη, ψαλλόντων τῶν ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τόν κ. Ριμόν Κάμαρ καί συμμετεχόντων τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου «Μυροφόρων Γυναικῶν» ἐορταζουσῶν καί τήν ἐορτήν ταύτην καί τῆς ἐκπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου κ. Χριστίνης Ζαχαριουδάκη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς